

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΙΜΕΡΕΩΣ ΟΡΙΑΚΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΕΝΕΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 10 Φεβρουαρίου 1918 (Π.Ο.Η.)
Έτος ΙΓ'. Αριθ. 279 Τμήτ. Φύλλον Δεχ. 1

Γραφεῖα : Ὁδὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐτήσιος Δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ Δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. Δολ. 2.— Ἐτησίᾳ Δολ. 4

Π Ρ Ο Σ Ο Χ Η

Ἡ Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία εἰσῆλθε εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πλέον κατανυκτικὰς περιόδους τοῦ πνευματικοῦ της βίου, εἰς τὴν περίοδον τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Σκοπὸς τῆς περιόδου αὐτῆς εἶναι ὁ ψυχικὸς καθαρμός, ὁ ἐξαγνισμός, ὥστε νὰ προσκυνήσωμεν τὰ σεπτὰ καὶ σωτήρια πάθη τοῦ Κυρίου, δι' ὧν ἐχάρισε εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἀπολύτρωσιν. Ὁμοιάζει ἡ περίοδος αὕτη μὲ περίοδον γυμνασίων καὶ ἀσκήσεων, δι' ὧν ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὴν ψυχὴν τὸ προβάδισμα καὶ τὴν κυριότητα, νὰ ὁδηγήσῃ αὐτὴν εἰς συνάντησιν καὶ ἐπικοινωνίαν μὲ τὸν ἐπουράνιον Νομφίον, διὰ τὸν σωτήριον καὶ κατανυκτικὸν ἑναγχαλισμόν.

Ἡ περίοδος αὕτη ἔχει ὡς πρῶτον σταθμὸν τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας. Καὶ τὸ περιστατικὸν αὐτὸ δὲν εἶναι τυχαῖον καὶ ἀπροσγραμμάτιστον. Οἱ τὰ πάντα καλῶς διαταξάμενοι Ἅγιοι πνευματοφόροι Πατέρες διὰ δύο λόγους ἐτοποθέτησαν τὸν σταθμὸν αὐτὸν εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Ὁ πρῶτος λόγος εἶναι ἡ ὑπόμνησις εἰς τοὺς πιστοὺς τοῦ θριάμβου τῆς Ὁρθοδοξίας, ἥτις παρὰ τὰς ἀντιδράσεις σοφῶν καὶ ἰσχυρῶν ἐπεβλήθη, διότι εἶναι φῶς καὶ ἀλήθεια. Ὁ δεύτερος λόγος εἶναι ἡ ὑπόδειξις τῆς ὑποχρέωσης τῶν πιστῶν νὰ φρονοῦν ἐπὶ πάντων μὲν τῶν ζητημάτων, εἰδικότερον ὅμως ἐπὶ τοῦ θεμελιώδους θέματος τῆς σωτηρίας ὁρθόδοξως. Δηλαδή τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν τὴν ὑποχρέωσιν, κατοχυρωθεῖσαν μάλιστα μὲ φρικτὰ ἐπιτίμια, ὅχι ἀπλῶς καὶ κατὰ φιλοσοφικὸν τρόπον νὰ πιστεύουν, ἀλλὰ ὅπως ὁ Κύριος εἰς τὸ Εὐαγγέλιον ἐδίδαξεν, οἱ Πατέρες εἰς τὰς Συνόδους ἐδογματίσαν, οἱ διδάσκαλοι εἰς τὰ ἱερὰ συγγράμ

ματα ὑπέμνησαν καὶ οἱ χριστιανοὶ εἰς ὅλα τὰ μέρη καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς ἐπίστευσαν. Πίστιν εἰς τὸν Θεὸν ὁμολογεῖν καὶ οἱ Μασόνοι, καὶ οἱ Ἰαγχωβίται καὶ τὸ πλῆθος τῶν αἰρετικῶν καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἁλλοθρήσκων, ἀλλὰ καὶ ὁ Διάβολος. Πολλάκις διὰ τοῦ στόματος τῶν δαιμονιζομένων ἔλεγε εἰς τὸν Γλυκύτατον Ἰησοῦν «Τί ἐμοὶ καὶ σοὶ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ»; Οὔτε ὅμως ἡ πίστις τῶν Μασσόνων, οὔτε ἡ πίστις τῶν Ἰαγχωβάδων, οὔτε ἡ πίστις τῶν αἰρετικῶν οὔτε ἡ πίστις τῶν ἑτεροθρήσκων, οὔτε ἡ πίστις τοῦ Διαβόλου, ἐξασφαλίζουν τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἀπ' ἐναντίας προκαλοῦν τὴν ἀπώλειαν καὶ τὸν ψυχικὸν θάνατον. Διὰ τὴν

Διότι ἡ πίστις τῶν δὲν εἶναι Ὁρθόδοξος! Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἀναφέρωμεν ποῖα πρέπει νὰ εἶναι τὰ ὅρια καὶ τὸ βάθος τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τονίζομεν εἶναι ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία ὡς θρησκευτικὸν βίωμα πρέπει νὰ ζῇ εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν Ὁρθόδοξων, μὲ τὴν ἰδίαν ἑνότητα, ποδ-δεσπόζει εἰς τὴν ψυχὴν μιᾶς παρθένου τὸ συναίσθημα τῆς τιμῆς. Ἀλλ' ἀκριβῶς δι' αὐτὸ ἀπαιτεῖται μεγίστη προσοχή. Ὅπως ἡ παρθένος ἐνδέχεται νὰ παγιδευθῇ ἀπὸ διεφθαρμένους ἀνθρώπους καὶ νὰ ἀπωλέσῃ τὴν τιμὴν της, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Ὁρθόδοξου ἐνδέχεται νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ κομποδὸς λόγους, ἀπὸ εὐάρεστα ἐξωτερικὰ σχήματα (ὀργανώσεις, δῶλοι, ὑποτροφίαι κτλ.) καὶ νὰ διαφθεῖρῃ τὸ ὁρθόδοξον φρόνημα, τὴν ὑγιαινουσαν διδασκαλίαν. Πόρνη θεωρεῖται ἡ ἀτιμασθεῖσα παρθένος καὶ ὡς τοιαύτη διαπομπεύεται, τιμωρεῖται καὶ ἀποβάλλεται. Πόρνη θεωρεῖται καὶ ἡ ὁρθόδοξος ψυχὴ, εἰς τὴν ὁποῖαν τὸ μίasma τῆς πλάνης, τῆς αἵρέσεως, τοῦ μοδερνισμοῦ διέφθειρε τὴν ἀγνότητα τῆς πίστεως.

πόρνη ἀναμένουσα τὴν καταδίκην οὐχὶ ἀπὸ συμβατικὰ ἐπίγεια δικαστήρια, ἀλλὰ ἀπὸ αὐτὸν τοῦτον τὸν Προβολέα τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸν Θεόν. Τὴν τιμὴν τῆς παρθένου περιφρουρεῖ ἡ ἄγρυπνος προσοχή· ἀλλὰ καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἡ ἴδια ψυχικὴ δύναμις προφυλάσσει. Προσοχὴ λοιπόν! Ἡ διαφθορὰ δὲν ζυγίζεται· δὲν δυνάμεθα νὰ ὀμιλῶμεν περὶ ποσοστιαίας διαφθορᾶς, ἀλλὰ μόνον περὶ διαφθορᾶς. Καὶ διὰ τὴν παρέκκλισιν ἐκ τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν ὑπάρχει ὄργανον προσδιορισμοῦ τῆς γωνίας παρεκκλίσεως. Ἡ παρέκκλισις ἐκ τῆς Ὁρθοδοξίας εἴτε εἰς τὸ δόγμα ἀναφέρεται· εἴτε εἰς τοὺς τύπους, εἴτε εἰς τὰ ἔθιμα ἀποτελεῖ ἐπικίνδυνον καὶ ἐφάμαρτον ἐκτροπῆν.

Ὁ φρουρὸς τῆς Ὁρθοδοξίας ἡ Προσοχή!

Προσοχὴ ὅμως εἶναι λογικὸς καὶ φωτισμένος ἔλεγχος, αὐστηρὸς μὲν καὶ ἀνελέητος οὐ· χὶ ὅμως παράφρων καὶ ἀνόητος. Θὰ καταδικάσω πᾶσαν ἐκ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκτροπῆν· θὰ πρέπη ὅμως νὰ βεβαιωθῶ, ὅτι πρόκειται περὶ ἐκτροπῆς. Καὶ ἡ βεβαίωσις αὕτη θὰ ἐκπηγάσῃ ἐκ τοῦ πνεύματος τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ ὅποιον ὀφείλω νὰ γνωρίζω ἢ τοῦλάχιστον ὀφείλω νὰ πληροφοροῦμαι. Ὁφείλω νὰ κατέχω τὴν ἀλήθειαν ἐν τῷ συνόλῳ τῆς, διὰ νὰ ἐλέγξω τὴν πλάνην. Ἀλλ' αὐτὸ ἀκριβῶς συνιστᾷ μίαν δυσκολίαν, τὴν ὅποιαν ὀφείλω νὰ ἔχω ὑπ' ὄψιν μου. Ὅταν ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος ἔγραψε «*μη πολλοὶ διδάσκαλοι ἀδελφοί*», αὐτὸ ἀκριβῶς συνιστά. Ἐπὶ πλέον ὁ ἐλέγχων θὰ πρέπη νὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν του, ὅτι ἡ ἀλήθεια δὲν ἀποτελεῖ προνόμιον ἢ ἀφορμὴν ἐγκαυχήσεως. Τὸ ὅτι εἶμαι ὀρθόδοξος σημαίνει, ὅτι μετ' ἡλένησε ὁ Θεὸς καὶ μοὶ ἐγνώρισεν τὴν ἀλήθειαν. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐκ Θεοῦ τὸ δῶρον, διότι «*πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον ἀνωθεν ἐστίν*» δὲν θὰ πρέπη νὰ με τυφλώσῃ ἢ ἀλαζονίᾳ καὶ νὰ συσκοτίσῃ τὴν ψυχὴν μου μετ' τὴν μισαλλοδοξίαν καὶ τὸν φανατισμόν. Ὅπου ὑπάρχει ὕβρις, μισαλλοδοξία, φανατισμὸς ἐκεῖ ἀσφαλῶς δὲν συναντᾶται ἡ Ὁρθοδοξία. Τιτάνες τῆς Ὁρθοδοξίας ὁ Μέγας Ἀθανάσιος καὶ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος· οὔτε ὅμως μία ὕβρις δὲν διολισθαίνει εἰς τὰ ἱερὰ τῶν συγγράμματα, οὔτε μία βαρεῖα λέξις δὲν ἐξέφυγε ἀπὸ τὸ πάγχρυσον στόμα τῶν κατὰ τὰ ἀθάνατα, χάριν τῆς Ὁρθοδοξίας κηρύγματά των. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἀφ' ἑαυτῆς ἰσχυρὰ νὰ ἐπιβληθῇ καὶ δὲν χρειάζεται νὰ συμμαχήσῃ μετ' τὸ πάθος.

Προσοχὴ λοιπὸν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν!

Προσοχὴ ὅμως φωτισμένη ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν καλωσύνην!

Τὸ θεμέλιον τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας εἶναι ἡ ἀγάπη. Ἐάν ἐπ' αὐτῆς δὲν οἰκοδομηθῇ ἡ Ὁρθοδοξία καὶ δὲν συναποτελέσῃ μετ' αὐτῆς μίαν ἀρμονικὴν καὶ ἀδιατάρακτον πραγματικότητα, τότε ἀσφαλῶς θὰ ἔχωμεν ἓνα ὑποκριτικὸν φαρισαϊκὸν κατασκευάσμα, ὑπολογίζον τὴν εὐσέβειον μετὰ τοὺς ξηροὺς ἀριθμοὺς τῶν τύπων. Πᾶν, ὅτι ἐκβλαστάνει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς ἀγάπης, ἐπευλογεῖται καὶ ἀπὸ τὸν Ἥλιον τῆς

Χάριτος καὶ καρποφορεῖ πλουσίως.

Ἀγαπητὲ Ἀναγνώστα.

Προσοχὴ! Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι τὸ κλῖμα μέσα εἰς τὸ ὅποιον πρέπει νὰ ἀναπτυχθῇ ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἡμῶν βίος. Ἐξω τοῦ κλίματος αὐτοῦ ἐνεδρεῖται ὁ Ψυχικὸς θάνατος. Πολλοὶ μὲ δηλητηριώδη ἀέρια ἀπειλοῦν νὰ καταμολύνουν τὸ κλῖμα αὐτό. Μὴ κοιμᾶσαι, μὴ ἐφησυχάζῃς! Μὴ σὲ πλανοῦν τὰ σχήματα καὶ οἱ ἀριθμοί.

Φρόντισε νὰ παραμείνης εἰς τὸ κλῖμα τῆς Ὁρθοδοξίας, καθιστάμενος ἀμετακίνητος εἰς αὐτὸ μετὰ τὰς πανισχύρους ρίζας τῆς Ἀγάπης.

Ἀπὸ τῆς περιόδου τῆς

τῶν κληρικῶν μας

ΣΑΜΟΣ - ΧΙΟΣ

Ἐὰ στολίδι τοῦ Ἀγίου μας

Καίτοι μακρὰν τοῦ κέντρου εὐρίσκονται ὁρισμένα παραρτήματα, ἐν ταῦτοις οἱ εὐλαβεῖς χριστιανοὶ αὐτῶν διατηροῦν ὅλον τὸν φλογερὸν ζῆλον καὶ ὅλην τὴν θεομουργὸν πίστιν. Οὔτε αἱ πιέσεις τῶν ἀρχῶν, οὔτε ἡ ἀπόστασις μαραίνουσι τὴν εὐλάβειαν.

Αὐτὸ διαπιστώνει κανεὶς ἐπισκεπτόμενος τὰ γυμνημένα αὐτὰ ὄχι τῆς Ὁρθοδοξίας μας. Τελευταίως ἱερεὺς μας, μέλος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, περιώδευσεν τὰ παραρτήματα Σάμου καὶ Χίου.

Αἱ ἐντυπώσεις τοῦ ὑπῆρξαν ἀριστοῦ. Ἀπὸ 4 (τεσσάρων) ὥρῶν ἀπόστασιν προσήρχοντο οἱ χριστιανοὶ διὰ νὰ κοινωνήσωσιν τῶν Ἀχραντῶν Μυστηρίων καὶ νὰ πληροφορηθῶσι τὴν πορείαν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἁγῶνος.

Τὰ παραρτήματα Σάμου Παγώνδα, Πύργος, Ἀρβανίτες Καρλόβασι μετὰ συγκινήσεως ὑπεδέχθησαν τὸν περιοδεύοντα κληρικόν.

Ἰδιαιτέρην χαρὰν ἡσθάνθη ὁ κληρικὸς μας, ἐπισκεφθεὶς τὸ μοναστηράκι τοῦ ἀειδύμου πατρὸς Ἰωάννου Παπαντωνίου, τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Εἰς τὴν Χίον ἐπισκέφθη διὰ τὰ παραρτήματα. Παντοῦ χαρὰ καὶ συγκίνησις. Πῶς νὰ μὴ θαυμάσῃ κανεὶς τοιοῦτους χριστιανοὺς καὶ νὰ μὴ ὁμολογήσῃ τὴν πίστιν των καὶ τὸ θάρρος των!!

Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ἡ περίπτωσις τῶν Καρδαμύλων. Ἐξεδήμησε ἡ καλὴ καὶ εὐλαβὴς χριστιανὴ Μαριγὼ Αὐγουστῆ. Ὡς νὰ ἡσθάνετο τὸ τέλος τοῦ βίου τῆς, ἀνέμενε τὸν ἱερέα εἰς τὸν ὅποιον ἐξομολογήθη καὶ ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐκοινωνήσῃ τῶν Ἀχραντῶν Μυστηρίων. Πλήρης δὲ χαρᾶς ἐπανάλαβε ὡς ἄλλος Συμεὼν «Νῦν ἀπολύεις».

Τὰ παιδιὰ τῆς ἀπέστειλαν εἰς μνήμην τῆς δοχ. 200 (διακοσίας).

Ἀσφαλῶς ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἐπισκέπτεται κανεὶς τοιοῦτους χριστιανοὺς.

† Α.Σ.Τ.

Κριτικὴ τοῦ βιβλίου

ΜΕΤΑΞΥ ΟΥΡΑΝΟΥ ΚΑΙ ΓΗΣ (ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΟΣ ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΣ)

Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου

Φρονῶ, ὅτι αἱ λέξεις θαυμασμός καὶ κατά- πληξίς ἐκφράζουν λίαν ἀσθενῶς τὰ αἰσθήματα τοῦ ἀναγνώστου τοῦ ἐξαιρετικοῦ καὶ μοναδικοῦ εἰς τὸ εἶδος τοῦ βιβλίου «Μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς». Ἡ ὑπόβολή τὴν ὅποιαν ἐπιτυχάνει ὁ συγγραφεὺς εἶναι τοιαύτης ἐντάσεως, ὥστε νὰ αἰσθάνεται τις ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν πνευματικῆν γοητεῖαν τοῦ Ἀθωνοῦ καὶ νὰ θεωρῇ ἑαυτὸν παρόντα εἰς τὸ περιβάλλον τῆς Παναγίας, ἔνθεν μὲν ἀκρῶμενον τῶν ὑπερκοσμιῶν ψυχῶν τῆς ψυχῆς τῶν ὑπὲρ τοῦ κόσμου προσευχομένων δι' ἄρρητων ρημάτων καὶ στεναγμῶν ἀλαλήτων εὐλαβεστάτων μοναχῶν, ἐτέρωθεν δὲ νὰ ἀπολαμβάνῃ νοερῶς τὸ μοναδικὸν μεγαλεῖον τοῦ ἀγιωνύμου τόπου, ὅπερ συμπλέκουν παραδείσιοι καλλοναί, γραφικαὶ σκῆται, μεγαλοπρεπὴ οἰκοδομήματα βυζαντινῶν μονῶν, βαθεῖαι χαράδρῳσεις, πλαιοιωμένων ὄλων αὐτῶν ἐντὸς ἑνὸς χώρου, ὅπου ἡ κοσμικὴ συμβατικότητα ἔχει ἐξατμισθῇ εἰς ἀπροσμέτρητον βάθος αἰωνιότητος.

Μέσα δὲ εἰς αὐτὸ τὸ τοπίον διεξάγεται μία συζήτης ἀναλόγου πνευματικοῦ μεγαλεῖου, ἀναφερομένη εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ. Ὁ συγγραφεὺς μὲ ἀρκετὴν ἱκανότητα χρησιμοποιοῖ τὸ διαλογικὸν στοιχεῖον καὶ ἐπιτυχάνει νὰ διατηρήσῃ ἀκεραίαν τὴν ψυχολογίαν τῶν ὁμιλητῶν, ὁ Θεολόγος, ὁ Νομικός καὶ οἱ μοναχοὶ ἀντιπροσωπεύουν τὰς διαφορετικὰς ἀπόψεις, ὑφ' ἧς ἐρευνᾶται τὸ θέμα τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ, τὴν πλευρὰν δηλαδὴ τοῦ ὀρθολογισμοῦ, τοῦ χριστιανικοῦ κοινωνισμοῦ καὶ τοῦ ὀντοῦ ὀρθοδόξου Μυστικισμοῦ. Ὁ διαλογικὸς χαρακτὴρ τοῦ βιβλίου καθιστᾷ εὐχερεστέραν τὴν κατανόησιν καὶ ἀναπαύει τὸν ὁμιλητὴν. Ὁ διάλογος διακόπτεται φυσιολογικῶτα ἀπὸ περιστατικὰ τοῦ μοναχικοῦ βίου (ἀκολουθία τράπεζα κ.τ.λ.) Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ δίδεται ἐναργεστέρᾳ εἰκὼν τοῦ Μοναχικοῦ βίου καὶ καταπύεται ἡ ἐκ τῶν σοβαρῶν σκέψεων καὶ στοχασμῶν ἐπερχομένη ἐνίασις τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

Δι' ὄλων δὲ αὐτῶν ἐπιτυγχάνεται ἡ ἑξαρσις τῆς κεντρικῆς ἰδέας τῆς πραγματείας, ἥτις εἶναι μία ἀπολογία ὑπὲρ τοῦ κατασχοφαντηθέντος καὶ ἀγνωστομένου ὀρθοδόξου θεσμοῦ τοῦ μοναχισμοῦ. Καὶ ἡ ἀπολογία αὕτη δὲν στηρίζεται εἰς ἀδιάβλητα νοητικὰ σχήματα ἢ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ λόγου, ἀλλ' εἰς ἕνα πληθωρισμὸν βιωμάτων εὐλαβείας, εἰς μίαν προσωπικὴν πείραν. Ἡ πραγματεία ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς εἶναι μία ἀκτινοβολία καθαρθείσης ψυχῆς, δι' ἣν ἰσχύει ὁ μακαρισμὸς τοῦ Κυρίου «Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται». Ἀλλ' ἀκρ. βῶς αὕτη ἡ ἀκτινοβολία ἀποτε-

λεῖ τὴν ἀφετηρίαν καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ μοναχικοῦ βίου.

Τὸ βιβλίον διακοσμεῖται ὑπ' ἐντέχνων εἰκότων βυζαντινῆς τεχνοτροπίας, οἷτινες τονίζουν τὴν γλυκεῖαν ἀδυστηρότητα τοῦ ἀναπτυσσομένου ἰδανικοῦ.

Τέλος ἡ μορφή, τὸ σχῆμα καὶ ἡ ὅλη ἐμφάνισις τοῦ βιβλίου, ὀφειλομένη εἰς τὸν ζήλον καὶ τὴν καλαισθησίαν τοῦ λάτρου τῆς Ὁρθοδόξου παραδόσεως, κ. Ἀλ. Παπαδημητρίου, ἐκδότου (Λυκοῦργου 10) ἐξασφαλίζουν εἰς τὴν πραγματείαν τοῦ πατρὸς Θεοκλήτου, ἀνυπέρβλητον ὑπεροχὴν.

Θὰ ἀδικήσῃ τὸν ἑαυτὸν του, ὅστις δὲν τὸ μελετήσῃ.

Ἡ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ὍΡΙΑ Αὐτῆς

Τί ἐννοοῦμεν ὅταν λέγωμεν «Θεολογία»; Ποία εἶναι τὰ ὅρια τῆς ἐρεύνης τῆς; Εἰς πόσους κλάδους διαιρεῖται; Ἰδοὺ μερικὰ ἀπὸ τὰ ἐρωτήματα τὰ ὅποια ἀνακύπτουν μόλις θελήσωμεν νὰ σκεφθῶμεν βαθύτερον περὶ τῆς ἐπιστήμης αὐτῆς.

Ἡ λέξις σημαίνει τὸν λόγον περὶ Θεοῦ. Εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην π. χ. ἐποχὴν τῆς Ἑλλάδος ἐπειδὴ ὠμίλησαν περὶ τῶν Θεῶν ὁ Ἡσίοδος καὶ ὁ Ὅμηρος ὠνομάσθησαν θεολόγοι. Εἰς τὴν χριστιανικὴν δὲ ὥς ποῦ ἀνακύπτουν μόλις θελήσωμεν νὰ σκεφθῶμεν βαθύτερον περὶ τῆς ἐπιστήμης αὐτῆς.

Ἡ λέξις σημαίνει τὸν λόγον περὶ Θεοῦ. Εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην π. χ. ἐποχὴν τῆς Ἑλλάδος ἐπειδὴ ὠμίλησαν περὶ τῶν Θεῶν ὁ Ἡσίοδος καὶ ὁ Ὅμηρος ὠνομάσθησαν θεολόγοι. Εἰς τὴν χριστιανικὴν δὲ ὥς ποῦ ἀνακύπτουν μόλις θελήσωμεν νὰ σκεφθῶμεν βαθύτερον περὶ τῆς ἐπιστήμης αὐτῆς.

Ἡ λέξις σημαίνει τὸν λόγον περὶ Θεοῦ. Εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην π. χ. ἐποχὴν τῆς Ἑλλάδος ἐπειδὴ ὠμίλησαν περὶ τῶν Θεῶν ὁ Ἡσίοδος καὶ ὁ Ὅμηρος ὠνομάσθησαν θεολόγοι. Εἰς τὴν χριστιανικὴν δὲ ὥς ποῦ ἀνακύπτουν μόλις θελήσωμεν νὰ σκεφθῶμεν βαθύτερον περὶ τῆς ἐπιστήμης αὐτῆς.

Ἡ κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸ ἀκριτικό μας Παράρτημα τῶν Σερρών. Πλήθος κόσμου μετὰ βαθυστάτης κατανόσεως παρακολουθεῖ τὴν ἱερὰν τελετὴν.

δεχθῇ καλλίτερον τὴν πίστιν.

Ὅπως πολὺ ὀρθῶς ἐδίδασκε ὁ καθηγητὴς Ἀνδροῦτσος, ἡ πίστις ὑπερβαίνει τὴν γνῶσιν χωρὶς νὰ ἀντιτίθεται εἰς αὐτήν. Ὅτι ὁ ἀνθρώπινος λόγος ὄχι μόνον δὲν δύναται νὰ ὑψωθῇ πρὸς τὰς ὑπερβατικὰς ἀληθείας, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀποκαλυφθείσας ἀκόμη δὲν ἔμπορεῖ νὰ κατανοήσῃ ἀπολύτως. Μόνον ἡ πίστις εἶναι τὸ ὄργανον τῆς οἰκειώσεως τῶν ἀληθειῶν αὐτῶν.

Ἡ θεολογία συνελπῶς ἐπιζητεῖ νὰ κατανοήσῃ τὸ περιεχόμενον τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ μὲ τὴν ἔρευναν τῶν πηγῶν καὶ τῆς ἱστορίας αὐτοῦ νὰ συλλάβῃ τὴν ἔκτασιν τῆς σημασίας του.

Ἡ ἐπιστήμη τῆς θεολογίας διαιρεῖται εἰς τέσσαρας μεγάλους κλάδους: τὸν Ἑξηγητικόν, τὸν Ἱστορικόν, τὸν Συστηματικόν καὶ τὸν Πρακτικόν.

Διὰ τοῦ πρώτου κλάδου ἐπιτυγχάνεται ἡ κριτικὴ ἀποκατάστασις τῶν κειμένων καὶ ἡ φιλολογικὴ καὶ ἱστορικὴ ἐρμηνεία αὐτῶν.

Διὰ τοῦ Ἱστορικοῦ ἔρευνᾶται ἡ ἀνάπτυξις τοῦ χριστιανισμοῦ μὲ τὴν μορφήν τῆς Ἐκκλησίας διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Διὰ τοῦ Συστηματικοῦ ἀσχολούμεθα μὲ τὴν Δογματικὴν, τὴν Ἠθικὴν καὶ τὴν Ἀπολογητικὴν.

Ἡ συστηματικὴ θεολογία ἀποτελεῖ τὸ κέντρον ὅλης τῆς θεολογίας, διότι ἐν αὐτῇ ἐκτίθενται αἱ θεμελιώδεις διδασκαλαὶ αἱ ἀποκαλυφθεῖσαι ἐν Χριστῷ καὶ αἱ διατυπωθεῖσαι ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ πρακτικὸς κλάδος ἀσχολεῖται μὲ τὸ Κανονικὸν Δίκαιον, τὴν Κατηχητικὴν, τὴν Ποιμαντικὴν, τὴν Ρητορικὴν καὶ τὴν Τελετουργικὴν. Μολονότι δὲ ὀνομάζεται πρακτικὸς κλάδος ἐν τούτοις ἀσχολεῖται καὶ μὲ πολλὰ θεωρητικὰ προβλήματα.

Αὐτὸ ἐν μεγίστῃ συντομίᾳ εἶναι τὸ διάγραμμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου κινεῖται ἡ ἐπιστήμη τῆς θεολογίας, ἡμῶς διὰ τοῦ ἔργου τῆς διασαφηνίζει καὶ ἐρμηνεύει τὰς θείας ἀληθείας τῆς ἐν Χριστῷ ἀποκαλύψεως.

Ἀπὸ τὴν κίνησιν ἡμῶς

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Με μεγαλοπρέπειαν ἐτελέσθη ἡ ἑτήσια πανήγυρις τῆς ἡμετέρας ἐν Θεσσαλονίκῃ Κοινότητος, κατὰ τὴν μνήμην τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν, καθ' ἣν πανηγυρίζει ὁ ὁμώνυμος Ἱερός Ναός.

Ἀφ' ἐστέρας εἶχον προσέλθῃ εἰς τὸν ἐσπερινὸν πλήθη ἐκκλησιαστῶν, ὄχι μόνον ἐκ τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν διαφόρων Μακεδονικῶν πόλεων. Τὴν ἡμέραν τῆς μνήμης ἐτελέσθη λαμπρὰ λειτουργία, λειτουργησάντων 7 ἱερέων.

Τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐπιτροπὴν ἀντεπροσώπευσε ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Χρυσόστομος Κιούσης, τὴν Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ὁ ἐλλόγιμος καθηγητὴς θεολόγος κ. Σταῦρος Καραμῆτσος.

Ἡ προσέλευσις τῶν πιστῶν, παρὰ τὸ ἐργάσιμον τῆς ἡμέρας, ὑπῆρξεν ἀθρόα. Κατὰ τὴν θεϊὰν λειτουργίαν ὠμίλησε ὁ κ. Στ. Καραμῆτσος ἐξάρας τὸ ἀγωνιστικὸν φρόνημα τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν.

Ἐν συνεχείᾳ ἐπραγματοποιήθη σύσκεψις ὅλων σχεδὸν τῶν Παραρτημάτων Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Μακεδονίας, εἰς μίαν ἀμύσφαϊραν ἀγάπης καὶ κατανοήσεως. Ὄμιλησε ἐπὶ τῆς ἀνάγκης συνοχῆς καὶ ἐνότητος ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας ἐπιτροπῆς Πανσ. Ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομος Κιούσης. Ὡσαύτως καὶ ὁ κ. Στ. Καραμῆτσος ἀνέπτυξε δι' ὀλίγων τὴν πορείαν καὶ τὴν ἀκολουθητέαν γραμμὴν.

Ἐν συνεχείᾳ ὠμίλησαν οἱ κ.κ. Καλαμάς Γεωργίος Γραμματεὺς Θεσ/νίκης, Ἡλιάδης τῶν Σερρών καὶ ἄλλοι ἐκπρόσωποι τῶν Παραρτημάτων.

Ὅλοι οἱ ἀντιπρόσωποι ἀνέπτυξαν τὰς ἀποφύσεις των καὶ ἐν κατακλείδι διεγράψωσαν τὴν ἀφοσίωσιν των πρὸς τὸν καλλίνικον ἀγῶνα τῆς ὀρθοδοξίας, τὸν σὺν ἡμετέραν ἀνάγκην ἀρετῆς καὶ ἀδελφικῆς συνοχῆς.

Μετὰ ταῦτα προσβλήθη ταινία ἐκ τῆς ἑσπερινῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, εἰς ἣν φαίνεται ὅλον τὸ σθένος καὶ ἡ ἠθικὴ δύναμις τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, ὅσας μὲ αὐταπάρνησιν καὶ θυσίαν ἀκολουθεῖ τὸν Ἱερόν Ἀγῶνα.

Τὸ ἀπόγευμα ἐψάλη κατανυκτικὸς ἐσπερινὸς εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Νέστορος, τοῦ αἰδουμιωτάτου πατρὸς Σάββα.

Οἱ ἀντιπρόσωποι Ἀθηνῶν καὶ τῶν Παραρτημάτων ἔσχον τῶν ἐξαιρετικῶν φιλοφρονήσεων τῶν ἀδελφῶν τῆς Θεσ/νίκης. Ὅμας δὲ αὐτῶν, ὑπὸ τὸν κ. Στέργ. Παπαγιαννοπούλην, ἐξέδραμε εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν Ἀγίας Ἀναστασίας, ὅπου ἠσπάσθη τὰ ἐν αὐτῇ ἱερὰ λείψανα Ἁγίων καὶ ἀπεθαύμασε τοὺς πνευματικούς θησαυροὺς τῆς Μονῆς. Ἐν συνεχείᾳ ἐπεσκέφθησαν τὸ Παράρτημα Βασιλικῶν.

Ἡ λαμπρὰ πανήγυρις τῆς Θεσ/νίκης καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα σύσκεψις τῆς Μακεδονίας ἀποτελοῦν μίαν εἰσέτι ἀπόδειξιν τῆς δυνάμεως τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΧΙ ΚΡΟΪΣΟΙ!

«Μὴ κτήσησθε χρυσὸν μηδὲ ἄργυρὸν μηδὲ χαλκὸν εἰς τὰ ζῶνας ἡμῶν» (Ματθ. Ι' στιχ. 9)

Εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐφημερίδα «Ἐκκλησιαστικὸς τύπος» (31-1-58) δημοσιεύεται Κύριον ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Διὰ τὸν Σεβασμιώτατον Αἰτωλοκαρνανίας κ. Ἡερόθεον». Εἰς αὐτὸ ἀναγράφεται μεταξὺ ἄλλων, ὅτι εἰς διάστημα 12 ἡμερῶν ἀπέδωσε καθαρὸν κέρδος ἡ Ἐπισκοπὴ Ἀθηνῶν εἰς τὸν προκαθήμενον αὐτῆς δρχ. 26.000. Δηλαδή τὴν ἡμέραν ἀποδίδει τὸ χρυσὸν αὐτὸ μεταλλεῖον 2 200! Ὅλον δὲ τὸ ποσὸν αὐτὸ εἰσέρχεται ἀκόπως καὶ ἀφορολογήτως εἰς τὸ βαλάντιον τοῦ ἐκάστοτε Ἀρχιεπισκόπου. Ἐρωτᾶται τώρα ὑπὸ τοῦ χριστιανοῦ:

Αὐτοί, οἱ ὅποιοι εἰσπράτουν τὸσον μυθῶδη ποσὰ ποῖον ἀντιπροσωπεύουν καὶ διατὶ τὰ εἰσπράττουν;

Ἀντιπροσωπεύουν τὸν Γλυκύτατον Ναζωραῖον, ὅστις δὲν εἶχε ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει! Ἀντιπροσωπεύουν ἐκεῖνον, ὅστις ὡς μοναδικὴν περιουσίαν εἶχεν τὸν ἄραφον χιτῶνα, τὸν ὁποῖον ἔθεσαν εἰς κλῆρον οἱ ρωμαῖοι στρατιῶται κατὰ τὴν ὥραν τῆς Σταυρώσεως. Ἀντιπροσωπεύουν ἐκεῖνον, ὅστις ρητῶς ἤξλωσε ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους Του: «μὴ πῆραν εἰς ὁδὸν μηδὲ δύο χιτῶνας μηδὲ ὑποδήματα μηδὲ ῥάβδον» (Ματθ. Ι' στιχ. 10)

Αὐτὸν ἀντιπροσωπεύουν.

Ἀλλ' ἔστω, ἴσως εἴπη τις δὲν ἔχει σημασίαν ποῖον ἀντιπροσωπεύουν; σημασίαν ἔχει ἡ προσφορὰ ἀγαθῶν; πνευματικῶν ἢ ὀλικῶν. Ποῖον λοιπὸν ἀγαθὸν προσφέρουν;

Τὴν εὐλογίαν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὴν χάριν τοῦ Ἑσταυρωμένου!

Τὰ ἀγαθὰ ὅμως αὐτὰ εἶναι ὑπεράνω πάσης διατιμῆσεως, διότι οὔτε κορπὸν εὐφυίας συνιστοῦν οὔτε προϊόν ἀγορᾶς εἶναι.

Ἡ θεία Χάρις οὔτε ἡγοράσθη, οὔτε εἶναι ἀπαύγασμα ἀνθρωπίνης διανοίας.

Ἡ Θ.ία Χάρις εἶναι δύναμις, προερχομένη ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς Παναχράντου πλευρᾶς τοῦ Ἑσταυρωμένου Λυτρωτοῦ, ὅστις διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν ὑπέστη τὰ φρικτὰ καὶ ἀτιμωτικά πάθη τοῦ Γολγοθᾶ.

Ἐπομένως δὲν δίδουν τί ἐξ ἑαυτῶν.

Ἀντ' προσωπεύουν τὸν πανταχοῦ καὶ ἀείποτε παρόντα, οὐχὶ ὡς ἀντιπρόσωποι ἐμπορικῶν οἰκῶν, ἀλλ' ὡς μῦθοι καὶ θῦται (φρικτὴ καὶ ὀψίστη τιμὴ, δι' ἣν «οὐδεὶς ἄξιος τῶν συνδεδεμένων ταῖς σαρκικαῖς ἐπιθυμίαις»).

Οὐδεμία λοιπὸν δικαιολογία διὰ τὸν θησαυρισμὸν οὗτόν. Ρητῶς ὁ Κύριος ἤξλωσε «δωρεὰν ἐλάβετε δωρεὰν δότε». Ὁ θησαυρισμὸς δὲ αὐτός, ὅστις ἀποτελεῖ τὴν βάσιν δημιουργίας περιουσίας εἶναι ἀντίθετος καὶ πρὸς ρητὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποῖαν δίδουν οἱ ἄγαμοι Κληρικοί, ἐξ ὧν προέρχονται οἱ Ἐπίσκοποι.

Ἡ ρητὴ δὲ αὕτη ὑπόσχεσις εἶναι ἡ ἀκτιμωσύνη, Ἐπομένως τὸ τοιοῦτον σφάλμα δὲν συνιστᾷ μόνον ἀντεπαγγελικὴν κατὰστασιν, ἀλλὰ καὶ κανονικὴν παράβασιν.

Ὁ θησαυρισμὸς αὐτὸς ὅμως ἀποτελεῖ καὶ κλοπὴν! Διατί; Ἀπλούστατα! Εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἔχουν διατιμηθῇ τὰ ἱερὰ μυστήρια καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀξιομειοῦνται τὰ ποσοστὰ ἀμοιβῆς τοῦ παρευρισκομένου Ἐπισκόπου. Αὕτῃ ὅμως ἡ διατίμησις τοῦ ἀδιατιμήτου θησαυροῦ τῆς Θείας Χάριτος, μὴ στηριζομένη εἰς ἀντικειμενικὴν βάσιν (ἄξια, κοστολόγησις ἐμπορεύματος κ.τ.λ.), ἀλλ' ἐξυπηρετοῦσα μόνον τὴν κουφότητα καὶ ἀλαζονίαν μερικῶν χωρὶς Χριστὸν χριστιανῶν συνθέτει ἀριστουργηματικὴν κλοπὴν! Δὲν πληρώνεται δηλαδή ὁ ἱερεὺς ἡ ὁ Ἀρχιερεὺς διὰ τὴν ὀλίγην ἢ περισσοτέραν ποσότητα Χάριτος, τὴν ὁποῖαν κατέπεμψε διὰ τῶν εὐχῶν τοῦ τοῦ Πανάγιον Πνεῦμα, ἀλλὰ πληρῶνεται διὰ τὴν πομπωδεστέραν ἢ ἀπλουστέραν διεξαγωγὴν τῆς τελετῆς τοῦ μυστηρίου.

Τὸ τοιοῦτον ὅμως ἀποτελεῖ διαφθοράν καὶ βλασφημίαν.

Υπάρχει καὶ ἕτερος πόρος εἰσπηδήσεως χρήματος εἰς τὰ ἐπισκοπικὰ πορτοφόλια. Τὰ ἐκ τῶν διαζυγίων ποσοστὰ.

Ἀντὶ δηλαδή νὰ δακρύζῃ ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὸ συνιελούμενον ναυάγιον τοῦ θεομοῦ τῆς οἰκογενείας καὶ νὰ πληρῶνῃ, προκειμένου νὰ ἀποτραπῇ, πληρώνεται διότι ἐπίεσε τὴν σκανδάλην καὶ ἔδωσε τὴν χαριστικὴν βολὴν εἰς τὸ ζευγος, ὅπερ ρητῶς ὁ Κύριος ἀπηγόρευσε νὰ χωρίζῃ, παρεκτός λόγον μοιχείας!

Συμφωνοῦμεν ἀπολύτως μὲ τὸν ἀρεογράφον τοῦ «Ἐκκλησιαστικοῦ Τύπου», ὅτι τὸ πρόβλημα εἶναι: «Διατὶ νὰ ὑφίστανται τὰ εἰσοδήματα αὐτά».

Τί νὰ γίνῃ ὅμως;

Τὸ καλλίτερον καὶ τὸ ἰδεωδέστερον εἶναι νὰ ἀπορρίπτονται τὰ χρήματα αὐτά, ὡς τιμὴ αἵματος τὸ προϊόν προδοσίας. Διότι οἱ κληρικοί εἶναι μόνον Ἀπόστολοι, μὴ δικαιούμενοι νὰ ἔχουν οὐδὲ δεύτερον χιτῶνα, καὶ ὄχι Κροῖσοι καὶ βιομήχανοι. Ὁ Θεός, ὅστις προνοεῖ διὰ τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ δὲν θὰ ἀφίστηκτεθειμένους εἰς τὸν κίνδυνον τῆς πενίας καὶ τῆς ἀναξιοπρεπείας τὸν καλὸν κληρικόν, ὅστις ὡς λύχνος ἐπὶ τὴν λυχνίαν φωτίζει.

Ἀλλ' ἔστω! Ὅπως οἱ κληρικοί εἶναι οἰκονόμοι τῶν μυστηρίων τῆς χάριτος, πρέπει νὰ καταστῶσιν καὶ οἰκονόμοι τοῦ χρήματος τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή διαχειρισταί. Ὑπάρχουν Τράπεζαι νὰ κατατεθῶσιν τὰ χρήματα αὐτά καὶ νὰ ἀποδώσωσιν πλούσιον καὶ ἀξιοπρεπές στατον τόκον. Αἱ Τράπεζαι αὗται εἶναι οἱ οἱ τοῦ τῶν πτωχῶν καὶ τῶν δυστυχῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ τόκοι εἶναι ἡ ἀνύψωσις τοῦ γοήτρου τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἀντέκτισις τῆς ἀ-

πωλεσθείσης ἀγάπης τοῦ πληρώματος αὐτῆς.

Ποῦ εἶναι ἓνα νοσοκομεῖον συντηρούμενον ἀποκλειστικῶς ἀπὸ ἐκκλησιαστικῶν πόρων;

Ποῦ εἶναι ἓνα ἀναμορφωτήριον παραστρατημένων, λειτουργούμενον ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας;

Παραπονούμεθα, ὅτι ὑπάρχει ἀσέβεια καὶ ἀδιαφορία πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν! Μήπως αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὴν ἑλλειψιν σιοργῆς τῆς Ἐκκλησίας;

Χιλιάδες κορίτσια καταβυθίζονται εἰς τὸν χεῖμαρρον τοῦ βούρκου, ὅχι διότι εἶχον ἐκ γενετῆς εἰς τὰς φλέβας των τὸ μικρόβιον τῆς πορνείας, ἀλλὰ διότι δὲν εἶχον μίαν μικρὰν δυνατότητα χρήματος νὰ ἀποκατασταθῶσιν καὶ παρυσύρθησαν ἀπὸ τὸν πρῶτον ἐπιπόλαιον Καζανόβαν.

Ἴδου τί δύναται ἡ Ἐκκλησία (δηλαδή ἡ φιланθρωπία τῶν ἐπισκόπων νὰ πράξη).

Κατὰ τὸ δεδομένον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ τόπου αἱ 24.000 τὸ δεκαήμερον δεκαπλασιαζόμεναι (διότι ὑπάρχουν καὶ πτωχαὶ ἐπισκοπαὶ) ἀποδίδουν μηνιαίον ἔσοδον 480.000 καὶ ἐτήσιον 4.896.000 (τέσσαρα ἑκατομ. ὀκτακοσίας ἑνενήκοντα ἑξ χιλιάδας). Μὲ τὸ ποσὸν αὐτὸ ἠδύναντο νὰ προικοδοτηθῶσιν μὲ 100.000 πλέον τῶν 200 (δισκοσίων) πτωχὰ κορίτσια ἐτησίως! τί εὐλογία Θεοῦ; 100 πτωχὰ κορίτσια τὸν χρόνον ἐγίνοντο χριστιανὲς νοικοκυροῦλες καὶ ὅχι περιφερόμεναι πόρναι.

Τὸ δὲ κέρδος τῆς ἐκκλησίας τεράστιον. Θὰ καθίστατο ρυθμιστὴς τοῦ κοινωνικοῦ βίου.

Τι νὰ ἀποδώσουν τὰ νομοσχέδια περὶ παρὰ νόμων συμβιώσεων, διὰν ὑπάρχει δυστυχία καὶ πτώχεια; Πῶς νὰ αὐξήσῃ τὸ γόητρον τῆς ἐκκλησίας μὲ τὰς ἐγκυκλίους ὁμοματοθεσίας; Ἐκεῖνο, ποῦ συγκινεῖ καὶ προκαλεῖ ἐπαναστάσιν ψυχῶν χάριν τῆς ἐκκλησίας, εἶναι ἡ συμπαράστασις τῆς ἐκκλησίας εἰς τὸν ἐπίμοχθον καὶ σκληρὸν ἀγῶνα τοῦ λαοῦ.

Ἀπόστολοι λοιπὸν καὶ ὅχι Κροῖσοι οἱ Κληρικοί. Καὶ ἡ ἀλήθεια αὕτη πρέπει νὰ ἰσχύσῃ καὶ ὀριζοντίως καὶ κατακορύφως. Δηλαδή οἱ κληρικοὶ παντὸς βαθμοῦ πρέπει νὰ λάβουν διαζύγιον μὲ τὸν Μαμμωνᾶν καὶ νὰ προσφέρουν, ἐπὶ τέλους τὰ πλεονάγματα, εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀγάπης.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀκάκιον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Κάνιγγος 32

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ· δέον νὰ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μερκουρίην Καλοσκάμην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Κάνιγγος 32—Σολωμοῦ ΑΘΗΝΑΣ.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Ἐνα κείμενον τοῦ 1828

ΚΑΤΑΠΑΤΗΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΤΟΠΕΔΙΟΝ

Κωτιώτερω δημοπεύομεν ἓν ἱστορικὸν περιστατικὸν γοημένον ἀπὸ τὸν Βατοπεδινόν, ἀνώνυμον συγγραφέα τῆς ἱστορίας τῆς Μονῆς τοῦ Βατοπεδίου. Ἡ ἱστορία αὕτη εὐρίσκεται εἰς τὸν κώδικαν Μαν Γεδεών ὅ.π. ἀριθ. 170 τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς καὶ εἶναι γεγραμμένη μὲ ζώσας περιγραφάς, μὲ δύναμιν καὶ χάριν.

Ἡ Μονὴ τοῦ Βατοπεδίου ὀφείλει ἴσως τὸ ὄνομα αὐτῆς εἰς τὸ Βατοῦδες Πεδίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκτίσθη καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἰδρύθη τῷ 972 ἢ 980. Κατὰ τὴν παράδοσιν κτήτορες τῆς Μονῆς φέρονται τρεῖς· πλούσιοι ἀδελφοὶ ἐξ Ἀνδριανουπόλεως. Αὕτη ἀναπτυχθεῖσα τυχρὸς ἀπέβη δευτέρᾳ μετὰ τὴν Λύραν εἰς ἀριθμὸν μοναχῶν. Ἡ παράδοσις ὑπὸ τῶν Ἀγαθηρῶν ἀναφέρει καὶ ἄλλην ὑπὸ τῶν Βασιλικῶν στρατευμάτων κατὰ τοὺς ἐπὶ Μιχαὴλ ἐνωτικὸς ἀγῶνας. Τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Βατοπεδίου ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Ἐν δὲ τῷ σιτο χρόνῳ ἦλθον Ἀραβες ἀπὸ τὴν Συρία καὶ ἐχάλασαν πολλοὺς τότους τῆς Ἀνατολῆς καὶ πολλοὺς Χριστιανοὺς ἐφόνευσαν καὶ ἐσκαλῶσαν.

Τότε καὶ οἱ νεοφανεῖς τεσσαρὶς ἴκοντα δύο μάρτυρες ἐμαρτύρησαν εἰς τὸ Ἀμόριον καὶ ἄλλοι πολλοὶ Τοῦρκοι ἐβγήσαν μὲ δρμάδα καὶ ἐπῆραν τὴν Σικελίαν καὶ τὴν Κρήτη καὶ ἄλλα πολλὰ νησιά ἐρημύσαν.

Καὶ τινὲς ἀπ' αὐτοῦ τοὺς Σαρακηνούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἦτον πρῶτος τοῦς Νήσουρης ἐκεῖνος, ἐβγήσαν ἀπὸ τὴν Κρήτη καὶ ἐρχόμενοι ἐκλεπταν, ἐσκοτώναν. Ἦλθαν καὶ εἰς τὴν Λέσβο, ἡ ὁποία λέγεταν Μυτιλήνη καὶ τὴν ἐκούρσευσαν διὰν ἐπῆραν καὶ τὴν Ἁγία Θεοκτίστη, καθὼς λέγουσιν οἱ ἱστοριογράφοι.

Τότε αὐτοὶ οἱ βάρβαροι καὶ ἀπάνθρωποι ἦλθον καὶ εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Βατοπεδίου καὶ τὴν ἐκούρσευσαν καὶ ἐπῆραν ὅλα τὰ τίποτες τοῦ Μοναστηρίου. Καὶ ὡς εἶδαν καὶ τὴν ὡραιότητα τῆς ἐκκλησίας, ὅτου ἐξέστραπτε μέσα καὶ ἔξω, τὴν ἐξεσκέπασαν οἱ ἄνομοι καὶ ἐσήκωσαν ἐκεῖνη τὴ σκέπη τὴ χρυσοπάμφυλλο.

Ἀπὸ μέσα δὲ βλέποντας τὴν λαμπρότητα ἐκεῖνη τῶν ψηφίδων, ἐλογίασαν ὅτι εἶναι μάλα καὶ ἔβαλαν σιδηροὺς λωστοὺς κάτω ἀπὸ τὰς πορφύρεας κολόνας διὰ νὰ ῥέξουν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ πάρουν τὸ μάλαμα, ἀλλὰ οἰκονομία Θεοῦ, μόνον οἱ κάτω κορυφὲς ἀπὸ τὰς κολόνας ἐσκίσαν δλίγο καὶ ἐκόπησαν κάτι μέρους, ὡς φαίνονται σήμερα.

Μετὰ ταῦτα οἱ τοῦ διαβόλου ἐργάται τί κάμνουν; ὡς εἶδαν καὶ κοπιάζαν εὐλαίᾳ ἐσύναν πλῆθος φρυγάνων ξύλα καὶ ἐγέμισαν τὴν Ἐκκλησίαν, (τὸ ὁποῖον εἶδεν ἡ δεκάτη ἡμέρα τοῦ Αὐγούστου καὶ ἐτρέμαξεν), ἀνάπτουν φωτιά εἰς τὰ φρύγανα, διὰ νὰ ἀναλύσῃ τὸ μάλαμα καὶ τὸ πάρουν.

Καὶ ἀπὸ τὸν πολὺ καπνὸ καὶ τὴν φλόγα τῶν

ΝΗΣΤΕΙΑ

Ὡς γνωστὸν κατὰ τὴν Ἀγίαν καὶ Μεγάλην Τεσσαρακοστὴν ἐπιβάλλεται αὐστηρὰ νηστεία, καθ' ἣν ἐπιτρέπεται ἡ κατάλυσις ἐλαίου μόνον Σάββατον καὶ Κυριακὴν. Σκοπὸς τῆς νηστείας αὐτῆς εἶναι ἡ ἐν γένει ψυχικὴ προετοιμασία διὰ τὴν κατ' ἐξῆς προσκύνησιν τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου. Πολλοὶ κοιλιόδουλοι, διὰ τὰ δικαιολογοῦν τὴν λαιμαργίαν τὴν ἰσχυρίζονται, ὅτι δὴθεν ἡ νηστεία δὲν ἀποτελεῖ θεσμόν, στηριζόμενον εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, ἀλλὰ ἀντίληψιν μεταγενεστέραν.

Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν δι' ὀλίγων ποῖα ἡ σημασία, ἡ οὐσία καὶ ὁ τρόπος τῆς νηστείας. Καὶ ἐν πρώτοις ἡ νηστεία εἶναι θεοσυστάτος θεσμός. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μετὰ τὴν εἰς τὸν Ὑορδὰ νην βάπτισίν του ἐνήστευσε τεσσαράκοντα ὁλοκλήρους ἡμέρας (Ματθ. κεφάλ. Δ'. σιχ. 16—18).

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω ἀγιογραφικῶν θεμελίων ἐστηρίχεν ἡ Ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία τὴν ὑποχρέωσιν τῆς νηστείας. Ὁ Εὐχ. ἀποστολικὸς κανὼν λέγει ρητῶς: *«Εἰς τις ἐπισκοπος, ἢ πρεσβύτερος, ἢ διάκονος, ἢ ὑποδιάκονος, ἢ ἀναγνώστης, ἢ ψάλτης, τὴν Ἀγίαν Τεσσαρακοστὴν οὐ νηστεύει, ἢ τετραβὰ ἢ Παρασκευὴν, καθαιρείσθω. Ἐκτός εἰμὴ δι' ἀσθενείαν σωματικὴν ἐμποδίζοιτο. Ἐάν δὲ λαϊκὸς ἦ, ἀφορίζεσθω»*. Μὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα συνέταξαν οἱ Ἅγιοι καὶ Θεόφρονοι Πατέρες καὶ τοὺς κανόνας Κ Θ καὶ Π Θ τῆς ΣΤ. Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τοὺς μδ', νβ', τῆς ἐν Λαοδικεῖα.

Ἡ νηστεία λοιπὸν ἀνάγεται εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ χριστιανοῦ καὶ δὲν ἀποτελεῖ ὑπερβατικὸν ἔργον. Ἀπλῶς ὁ χριστιανὸς εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ νηστεύ

φρουγῶν ἐϋλὼν ἐκείναι, ἐσβέσθῃ ὅλη ἡ εὐμορφία τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐμαύτως ἐκείνη ἡ ὁρατοῦς τῶν λαμπρῶν ψηφίδων. Μόνον ἀπέμεινε ἀβλαβὸν καὶ φαίνεται καὶ τὴν σήμερον εἰς τὰς μεσαικὲς κολόνες, τὰς πορφυρένιες, ἀπάνω εἰς τὸ καμάριον, ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, τὸ ἐν μέσῳ καὶ ὁ ἄγγελος ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· ὁμοίως καὶ τό: Χαῖρε Κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ Σοῦ.

Ἀλλὰ πρὶν νὰ ἔλθουν οἱ ἄθλιοι ἐκεῖνοι καὶ ὅμοι εἰς τὸ μοναστήριον. παίρνοντας ὁ φύλαξ τοῦ Ἱεροῦ Βήματος τὸν Τίμιον Σταυρὸ μαζὶ μετὰ τὴν κτητορικὴ εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τὰ ἔρριψε εἰς τὸ πηγάδι ὅπου εἴπομεν πῶς εἶναι ὑποκάτω εἰς τὴν Ἀγία Τράπεζα ἀντάμα μετὰ ἡ λαμπάδα ἀναμμένη καὶ τὰ ἐσκέπασεν ἐπιτήδεια.

Ἐβγαίνοντας δὲ νὰ ὑπάγῃ νὰ κρυφθῇ εἰς τὸν λόγγο τὸν ἐπρόφθασαν οἱ βάρβαροι καὶ πιάνοντάς τον τὸν ἔδεσαν καὶ ἐπῆγαν τον εἰς τὴν Κρήτην αἰχμάλωτον μετὰ ἄλλους σκλάβους πολλοὺς καὶ ἔκαμαν ἐκεῖ σκλάβον ἑβδομήκοντα χρόνους.

Οἱ δὲ ἐπίλοιποι ἀπὸ τοὺς πατέρας, ὅπου ἦτον εἰς τὰ μετόχια ἐγλύτωσαν, ὁμοίως καὶ ἄλλοι εἰς τὸ κρυβοῦν.

Καὶ σὺν ἤλθαν καὶ εἶδαν ὅλην τὴν λαμπρότητα ἐκείνην, ἡ ὁποία ἐφαγγαβόλα καὶ καὶ ἦτον ὅλη καμμένη καὶ παντελῶς χαλασμένη, ἀναστέναν, ἔκλαιον πικρῶς καὶ ἐκόπτοντο, θρηνοῦντες ἀπαρμύθητοι.

ση' ἐνῶ νὰ γίνῃ μοναχὸς δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος.

Ἡ ὑποχρέωσις ὅμως αὐτῇ δὲν πρέπει νὰ ἐκτελεῖται κατὰ τρόπον φαρισαϊκὸν καὶ ὑποκριτικόν. Δὲν πρέπει δηλαδὴ ὁ χριστιανὸς νὰ νηστεύῃ, μόνον καὶ μόνον διὰ τὰ ἐφαρμόσῃ τὸ γόσμα τῶν κανόνων. Πρέπει κατ' ἀρχὴν ἡ νηστεία νὰ εἶναι ἀπληλαγμένη τοῦ ἐπαισχύντου βάρους τῆς φαρισαϊκῆς ἐπιδείξεως. Ὁ Κύριος εἰς τὴν ἐλὶ τοῦ ὄρους ὁμίλειαν κατηγορηματικῶς συνιστᾷ νὰ ἀποφεύγῃ ὁ χριστιανὸς νὰ ἐπιδεικνύεται νηστεύων· *«ὅπως μὴ φανῇ τοῖς ἀνθρώποις νηστεύων, ἀλλὰ τῷ πατρὶ σου, τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ»*.

Πρέπει ὡσαύτως ἡ νηστεία νὰ συνοδεύηται ἀπὸ μίαν γενικὴν ἀνάτασιν τῆς ψυχῆς διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν. Νηστεία δὲν εἶναι ἡ ἀποχὴ ἀπὸ ὀρισμένων τροφῶν· τοιαύτην ἀποχὴν πραγματοποιοῦν καὶ τὰ φυτοφάγα ζῶα, καὶ οἱ ὑπὸ διαίταν ἀσθενεῖς, χωρὶς νὰ καταλογίζηται εἰς αὐτοὺς ἡ τοιαύτη ἀποχὴ ὡς νηστεία.

Ἡ νηστεία πρέπει νὰ συνοδεύηται ἀπὸ τὴν προσευχὴν, τὴν ἐλεημοσύνην, τὴν αὐτοκριτικὴν, τὴν κατανύξιν καὶ ἀπὸ ὅλας ἐκείνας τὰς συνεπείας μιᾶς ἀγωνιστικῆς προσπάθειας διὰ τὰ ἐπιτύχωμεν τὴν ἀπαλλαγὴν μας ἀπὸ τὴν τυραννίαν τῶν ἀθλιότητων καὶ ἀδυναμιῶν τοῦ σώματος. Ὁ πθ' κανὼν τῆς Ἀγίας ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου διατάσσει *«τὰς τοῦ σωτηρίου πάθους ἡμέρας ἐν νηστείᾳ καὶ προσευχῇ καὶ κατανύξει καρδίας ἐπιτελοῦντας...»*

Τὸ πνεῦμα καὶ τὸ νόημα τῆς νηστείας, ὡς προσπάθειας ἀνυψωτικῆς, ἐκφράζει ἡ μικρὰ καὶ συντομος προσευχὴ τοῦ ἁγίου ἀσκητοῦ Ἐφραίμ τοῦ Σύρου. Ἡ προσευχὴ αὕτη λέγεται *«Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου πνεῦμα ἀργίας, περιεργείας καὶ ἀργολογίας μὴ μοι δῶς· πνεῦμα δὲ σωφροσύνης, ταπεινότητος, ὑπομονῆς καὶ ἀγάπης χάρισαι μοι τῷ σῷ δούλῳ. Ναί, Κύριε Βασιλεῦ, δώρησαι μοι τοῦ ὁρᾶν τὰ ἐμὰ πταίσματα καὶ μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν μου»*

Σκοπὸς τῆς νηστείας εἶναι, ὡς ἐλέχθη, ἡ κατὰ τοῦ διαβόλου καὶ τῆς ἁμαρτίας νίκη, ὡς καὶ ἡ ψυχικὴ προετοιμασία διὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ ἐσταυρωμένου. Ἄς νηστεύσωμεν λοιπὸν ὅπως, πρέπει καὶ ὅχι ὑποκριτικῶς. Ὁ Θεὸς δὲν ἐλέγχει τὰς τροφάς, τοῦ τρώγομεν, ἀλλὰ μόνον τὰς σκέψεις, τὰς διανοίας, τὰς κακὰς πράξεις.

Μὲ τὴν νηστείαν πρέπει νὰ δώσωμεν τὴν δεσποτείαν εἰς τὸ πνεῦμα νὰ κατευθύνῃ τὴν ζωὴν μας. Εἰς περίπτωσιν ἐπικινδύνου ἀσθενείας ἡ Ἐκκλησία συγχωρεῖ κατάλυσιν νηστείας, ἀκριβῶς διότι τὸ πνεῦμα τῆς νηστείας δὲν περιορίζεται εἰς τὴν σχολαστικὴν ἀποχὴν ὀρισμένων φαγητῶν, ἀλλὰ εἰς ἓνα ἐνιαῖον πνευματικὸν ἀγῶνα.

Εἰς αὐτὸν ἄς ἀποδυθῶμεν.

Ἡ ἀνήγγυρις Μαρκοποδίου

Εἰς τὰς 2 Φεβρουαρίου κατὰ τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον ἐπισημαίνεται τὸ ἐκλεκτὸν παράστημα Μαρκοποδίου. Πλήθος κόσμου προσήλθε κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, τὴν ὁποίαν ἐτέλεσε κατανυκτικώτατα ὁ Πρύθρος τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπιτροπὴς Πατὴρ Ἀνδρέας, συμπαραστατούμενος καὶ ἀπὸ ἄλλων κληρικῶν. Οὕτως ὁμίλησε κατανυκτικῶς τὸ Ἐκκλησιαστικόν. Ὡσαύτως ἴσαν ἐκθουσιωδῶς ὁμίλησε ὁ Θεολόγος κ. Σταῦρος Καραγιάννης.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Π ρ ό ς

Τὰ ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος πατριῆματα, τὰς ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ ἐνορίες, ὡς καὶ ἅπαντα τὰ πνευματικὰ ἡμῶν τέκνα.

Ἀδελφοὶ καὶ πατέρες
τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ

Ἡ Ἑκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ, ἥτις ἀνεδείχθη ψήφῳ, καὶ θελήσει ὁλοκλήρου τοῦ κλήρου τῆς Ἑλλάδος διὰ τὰ ἀσκεῖ τοποτηρησιακὰ καθήκοντα, ἀπευθύνεται πρὸς ἅπαντας ὑμᾶς διὰ τὰ συγχαρὴ διὰ τὸν ἐπιδειχθέντα ζήλον ὧν χάριν τῆς Ὁρθοδοξίας. Πολύτιμος καρπὸς τοῦ ζήλου αὐτοῦ ὑπῆρξε ἄφ' ἑνὸς μὲν ἡ ὑπὸ τὸσον δυσμενεῖς καιρικὰς συνθήκας κάθοδος εἰς τὴν θάλασσαν διὰ τὴν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἄφ' ἑτέρου ἡ ἀγορὰ τῶν γραφείων ἐκ χρημάτων προσερχομένων ἀπὸ τῶν πτωχῶν ὀβολόν, ἐνός ἐκάστου. Εὐχόμεθα ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ πλουσίως τὰ ἐπιχορηγῇ ὑμᾶς καὶ τοὺς οἰκουμένων.

Εἰς τὸν ζήλον αὐτὸν στηριζόμενοι καὶ ἐπιθυμῶντες τὴν πρόδοτον τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, συνιστῶμεν, ὅπως οὐδὲς ἱερεὺς γίνεταί δεκτός ἄνευ κανονικοῦ διορισμοῦ, ὑπογεγραμμένου ὑπὸ τῆς Ἐκκλ. Ἐπιτροπῆς. Οἱ ἄνευ διορισμοῦ ἱερεῖς οὐδένα σκοπὸν ἐξυπηρετοῦν, ἀλλὰ μόνον τὰ προσωπικὰ τῶν συμφέροντα. Οἱ Χριστιανοί, οἱ ὅποιοι δέχονται τὰς ὑπηρεσίας τοιούτων κληρικῶν τραυματίζουν θανάσιμως τὴν ἀγωνιζομένην Ὁρθοδοξίαν καὶ βλάπτουν τὴν ψυχὴν τῶν. Ἐν καιρῷ θὰ καταστήσωμεν γνωστὸν τὸν πίνακα τῶν ἐχόντων κανονικὸν διορισμὸν ἱερέων ὥστε τὰ γνωρίζουν οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ ποῖοι ἱερεῖς ἐξυπηρετοῦν τὴν ἀγωνιζομένην Ὁρθοδοξίαν.

Ἐν τέλει ὑποσημειοῦμεν, ὅτι διὰ τοῦ μέτρου αὐτοῦ ἀποβλέπομεν εἰς τὸν ἀποκλεισμὸν αἰτόμων, ἐχόντων τὴν εὐσέβειαν οὐχὶ ὡς σκοπὸν, ἀλλὰ ὡς πορισμὸν.

Στηρίζοντες τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ μέτρου αὐτοῦ εἰς τὴν εὐσέβειαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ὧν διατελοῦμεν μετὰ διακρίων εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν.

Ἡ Ἑκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ

Ὁ Πρόεδρος

† Ἀρχιμ. ΑΚΑΚΙΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

Ὁ Γραμματεὺς

† Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΚΙΟΥΣΗΣ

Εἰς τὸ Παράρτημα Κορίνθου

Κατὰ τὸ παρελθὸν δεκαπενθήμερον ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης κ. Χρυσόστομος Κιούσης μετέβη, ἐντολῇ τῆς Ἐκκλ. Ἐπιτροπῆς, εἰς τὸ Παράρτημα Κορίνθου πρὸς ἐπίλυσιν διαφόρων τοπικῶν ζητημάτων. Εὐχόμεθα τὰ καρποφωρήσῃ ἡ ἀποστολὴ τῶν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Σὺ τί ἔδωσες;

«Ὅστις εἰσαί, ὅπου καὶ ἐὼν κατοιικήσῃ, ἔχεις ὑπ' ὄψιν σου, ὅτι ὁ ἱερός ἡμῶν Ἀγὼν ἀπέκτησε ἰδιόκτητα γραφεῖα; Εἶναι μιὰ ἀπόδειξις τοῦ δυναμισμού μας.

Σὲ ΤΙ ΠΡΟΣΕΦΕΡΕΣ διὰ τὴν ἐξόφλησιν;

Τὸ πρόβλημα τῆς παιδείας

Κατ' αὐτὰς συνενόηθη μία μεγάλη διακομματικὴ Ἐπιτροπὴ πρὸς ἀναδιέθερσιν τῆς παιδείας τοῦ ἔθνους καὶ καθορισμὸν τοῦ τρόπου, καθ' ὃν θὰ πρῆναι τὰ μορφώνονται οἱ Ἑλληνόπαιδες. Τὸ πρόβλημα εἶναι μέγα καὶ πολὺπλευρον! Γινώμαι ἡκούσθησαν, ἀπὸψεως ἐξετέθησαν ἀναμένοντες μὲ παροξύνουσιν ἀγωνίαν τοὺς καρποὺς τῆς Ἐπιτροπῆς. Τί θὰ ἐκμαιέσονται ἄρα οἱ σοφοὶ ἐγκύκλιοι; Περιστερὰ λευκάς, συμβολιζούσας ἐξαγνισμόν τῆς παιδείας ἢ μαύρους ἀρουραίους διὰ τὰ ροκανίσουν τὴν εὐσέβειαν τοῦ ἔθνους; Θὰ ἐξετάσουν τὸ πρόβλημα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δεδομένων τῆς Ἑθνικῆς ἡμῶν πραγματικότητος ἢ θὰ ἐξεμίσουν τὰ ἀχώρευτα προϊόντα τῆς ξενομανίας;

Ἡ πείρα ἐν τῶν διαφόρων εκπαιδευτικῶν μεταρρυθμίσεων εἰς τὴν χώραν μας εἶναι πικρά! Καρπὸς δὲ αὐτῶν εἶναι τὰ μὴ ἀσκή τὸ σχολεῖον τὴν ἐπιδρασίαν, ποῦ πρέπει καὶ τὰ λυμάλωνται τὴν παιδείαν τὰ ὑπὸ τὰ σχῆρα τῶν ὁλιωτικῶν σχολείων κυκλοφοροῦντα παράσιτα.

Τὸ καθ' ἡμᾶς εἰς δύο σημεία πρέπει τὰ δοθῇ ἡ προσοχή. Οἱ σπουδάζοντες νέοι τὰ καθίστανται ἄφ' ἑνὸς μὲν εὐσεβεῖς καὶ τίμιοι Ἕλληνες, ἄφ' ἑτέρου δὲ ἐξερχόμενοι τοῦ Σχολείου τὰ εἶναι ἱκανοὶ τὰ λήσων με ἀξιοπρέπειαν καὶ ὄχι τὰ περιττοῦν τὸ ἀπολυτήριον διὰ τὰ ἐπαιτήσουν οἶκτον διὰ μιαν θεοοῦσαν ἢ τὰ ἀναγκάζονται τὰ ἐκπατρισθῶν. Δηλαδή οἱ δύο θεμελιώδεις σκοποὶ τῆς Ἑθνικῆς ἡμῶν παιδείας θὰ πρέπει τὰ εἶναι ἄφ' ἑνὸς μὲν ὁ ἀνθρωπιστικὸς, ὡς οὔτος προσβάλλει ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον Χριστ. Διδασκαλίαν καὶ ἄφ' ἑτέρου τὰ δύναται τὰ προσανατολίσῃ ἐπαγγελματικῶς τὸν Ἑλληνόπαιδα.

Ὅλα ὅμως αὐτὰ προϋποθέτουν ἀνύψωσιν τοῦ ἐκπαιδευτοῦ ἐκπαιδευτικοῦ, διότι εἰς χεῖρας του εἶναι ἐμπεισιτευμένη ἡ παιδεία.

Μετακινήσεις Κληρικῶν

Εἰς ἱερὸν Ναὸν Ὑπαπαντῆς Μαργκοπούλου Ἀττικῆς ἐτοποθετήθη ἐφημέριος ὁ ἱερομόναχος Ἰωνᾶς Μετακινήτης, ἀντὶ τοῦ ἱερομονάχου Διονυσίου Στάμου, ὅστις ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσιν τῶν γραφείων. Τοῦ λοιποῦ οἱ κάτοικοι τοῦ παραρτήματος Μαργκοπούλου θὰ ἐξυπηρετοῦνται ἀπὸ τὸν μόνιμον ἐφημέριον πατέρα Ἰωνᾶν.

«Ἡ Φατρία»

Ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Αἰγίου-στίνος Καντιώτης μετὰ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν εὐπολίαν καὶ ἐκφραστικὴν ἱκανότητα, ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ μαθητικὸν περιοδικὸν «Σπίθα» ἄρθρον ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον. Εἰς τὸ ἄρθρον αὐτὸ ἀπαδεικνύει θαυμάσια τὰ ὁλέθρια ἀποτελέσματα τοῦ Φατριασμοῦ, εἰδικότερον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐλέγχων ἐπικαιρότατα γνωστὴν ἐν Ἀθήναις θεολογικὴν ὁργάνωσιν, ἥτις τείνει τὰ μορφοποιήσῃ τὴν εὐσέβειαν καὶ τὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν.